

XXIX.

Betænkning

over

Forslag til Lov om Fiskeriet i Danmark.

(Afgiven af Folkethingets Udvalg den 23de Februar 1888.)

Det er en Selvfølge, naar man skal beskæftige sig med et Lovarbejde af en saa omfattende Natur, og man tillige bevæger sig paa et Omraade, hvor der ikke i vor Lovgivning foreligger nogen tilfredsstillende Grundlag at bygge videre paa, ligesaa lidt som der kan hentes Veiledning fra fremmede Lande, at man da gaar forsigtig frem og ikke indfører altfor store og indgribende Bestemmelser i den hidtil, med kun enkelte Indskrænkninger gjældende fri Udøvelse af Fiskeriet, da man derved let kunde komme til at gribe forstyrrende ind i den nu tilstedeværende Fiskerbefolknings Ernæring og Eksistens. Formaalet for Udvalgets Flertal (Moberg, N. Andersen [Odense Amts 2den Valgkreds], Wlem, Christiansen, Hage, Højmark, Sagd, Jungeren, Neergaard, Dusen og Thorup) har derfor været, uden at ville ved Lovregler gribe forstyrrende ind, dog at foreslaa saadanne, at det ene Fiskeri ikke forhindrer eller ødelægger et andet, og at der ikke findes med Redskaber paa Tider og Steder, hvorved Fiskebestanden, særlig Ungel og umoden Fiske ødelægges, før end den har Salgsværdi eller kan tjene til Menneskeføde, samt at ikke alene yngre, men ogsaa ældre Fiskere kan finde Plads for deres Erhverv.

For nærmere at paavise, at vor Lovgivning ikke kan bruges som Kettesnor skal man bemærke, at de hidtil gjældende Regler findes i Christian V's danske Lov, 5—10,

§§ 23, 25, 26, 42, 43 og 44, men af disse angaa de fleste mere specielle Forhold, kun § 25 udtaler den Hovedgrundsætning, at de første Bunde ere privat Eiendomsret undergivne, og at Fiskeriet i dem tilkommer de tilstødende Grundeiere, enhver udfør sin Grund, og kun § 43 angaar Saltvandsfiskeriet, nemlig Grundeierens Ret til at sætte Malegaarde ud i Havet og Fjordene ud for deres Eiendomme, undtagen paa saadanne Steder, at den kommer i Strid med Statens Tarv, og § 44 kun tilbørligt Saltvandsfiskeriet, idet den forbyder saadant Fiskebrug, som anses for skadeligt for allerede oprettede Løgegaarde. Endvidere Loven af 9de Marts 1872, der indeholder Forbud mod Brugen af Slæbevaad — engelsk Trawl — paa dansk Søterritorium, samt Loven af 29de Marts 1884, der for et begrændset Tidsrum ophæver Christian V's danske Lovs 5—10—45, at de Massestørrelser, der gjælde for Limfjorden skal gjælde i det øvrige Rige, jvfr. Høiesteretsdom af 29de April 1880.

Foruden disse have nogle gamle Reskripter og Rancelliskrivelser, men disse angaa kun ganske særlige Forhold, Forbud og Straffe, kun for Limfjorden have en mere fyldestgjørende Lovgivning, men selv om den passende kunde anvendes paa enkelte Fjorde, vilde det dog være meget betænkkelig at bruge den som Grundlag for Regler for alle Landets Fjorde efter den Udvikling som Fiskeriet